

Visul
trist și
profetic.

XXXIX

45

Dulce li, adorate și dorită, aștept astăzi un rînd de la tine,
să știu ce faci, ești sănătoasă? Ai-e dor, așa mic de
dor de tine, de minunăta ta duioasă, de ochii tăi cuminți,
de glasul tău adorat de mîndra domniță, în aceste
locuri sfîșiate de paură mărunți - ai altor domnițe
suor ale tale din zile vechi - de ce nu mi scrii?
O, ești supărată, o, ești bolnăvicioasă, dragăta domniță?
scrie-mi multe, și nu-l mai ține pe stoc să te
topească de dor, căci stă cîntec cuminți și
harnic, și s'a apucat de scris, și vine și stăge
și ia serie, și nu-ți place nimic, dar așa o potesc
eu totdeauna la înecut.

Asta noapte am visat un vis frumos, dar neșters
de trist. Eram parca luată - și trăiam într'un
palat minunat, un palat din 'povești'. Și eu
eram parca fîcior de craină, iar tu domniță în
erași. Și nu știu cum și de ce, tu erai tristă,
iar eu mă făceam că nu țig de seamă și
inima mi se rupea de jale, cînd te vedeam
că îți întorceai de la mine ochii plini de lacrimi
și nu vrian să mi spun un cuvînt. Odată m'am
apropiat de tine, și vrian să îți așez mîna
și o sînt. Atunci tu ai alergat speriată, ai
deschis fereastra, te-ai prefăcut într'o porum-
bită, odată numai te-ai mai uitat la mine
și te-ai tot dus, cu aripile întinse, filfăind
ușurel. Și zădarnic te-am strigat și-am plîns,
întîndînd batul după tine. Căci nu te-ai mai
întors.

Atunci m'am gătit de drum și am pornit în
lumea largă să te caut. Și-am mers, am tot mers,

Prințul St. C. Nero

4284/1

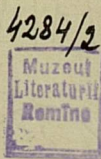

pe drumul pustiu, - și cu vrful triingului meu
loveam fiecare piatră și-o întrebam: N'ai
văzut pe Li? Am întrebat cîmpul și pădurea,
și la fie-ce floare din cîmp și la fie-ce copac
din pădure am cercetat desopre tine. Dar
nici pietrele, nici florile, nici copacii n'au
știut să-mi dea răspuns. Iar eu am alergat
mai departe și vroiam să merg până la
capătul lumii, să te găsesc. Și m'am tot
dus, m'am tot dus - și parca-mi crescuse
baba și părul mare, și albisem, și eram
gîrbor de ani, abia mă sprijineam în toiog,
dar mergeam înainte, pe căi pustii, pe poteci
neumblate și te rîngam pe nume, alungînd:
- Li, domnița mea dragă, porumbița mea pribeagă,
unde ești? Unde te-ai ascuns?

Și iată numai scodată se deschide înaintea
mea o grădină împărătească, și tocmai în
fundul acelei grădini strălucea un palat
măreț, un palat cum nu mai văzusem
niciodată. Și pe drumul care ducea la
palat, uream tu nepăsătoare, liniștită - frumoasă
și tinăra, îmbrăcată ca paj și cu pletele
revărsate pe umăr. Piciorarele mele slăbite
de drum și bătrînet, nu-mi îngăduiau
să te ajung - și az, fi vnt să alerg, - glasul
mă era stîns și az, fi vnt să te strig.
Iar cînd am ajuns la poarta palatului,

tu pieriseși de mult în umbra arcadelor minunate,
Și eu am căput adobîl pe pragul de piatră, și am
început să plîng cu hohot. Întîi un hohot de
plîns m'am lăstăsit.

Na, că e frumos visul meu? Să mă creș-
că n'am adăugat nimic, dar nici odată
n'am avut un vis mai frumos și mai trist.
Cînd m'am trezit, se lumina de zi. M'am sculat,
și am ieșit în grădina mănăstirii, să mi
fac obicinuite plimbări. Aerul e așa de
dulce că nu te mai sature. Și păsările
cîmpesc — și cucul îmi cîntă toată ziua.
Din grădina am luat și apoi pe sinele dru-
mului de fier, și m'am dus pînă la
chilia de piatră, unde se spune că
trăia schistul Daniil. Apoi m'am întors
acasă, în mănăstire.

Am o odaie largă și luminoasă. Viața
mănăstirească îmi priște de minime. Cu
părintele prior, un bătrîn adorabil, glumeț
și foarte sfătos, mă întîlnesc numai la
semea mesei și vorbim de lucruri bă-
trînești. E un preot cult, cu înscușiri
frumoase și mai presus de toate un
bun român. Hașliu din fire, știe multe
anecdote din viața de la țară, și spune
cu fapte că e copil de țărăn; în
ochii mei mai are un preot, care

mi-l face și mai drag: a fost coleg cu
Eminescu prin cl. VI gimnazială, în anul
1859, la Cernăuți.

Len am cercetat întâia oară vechea biserică
a lui Ștefan cel Mare, restaurată de curând.
Am văzut mormântul marelui domn,
mormintele fiului său Bogdan, al
doamnei Maria și al coviilor - precum
și sfintele odore rămanse din vremea lor.
Plătuse și văd portretele ctitorilor, lacrimi
și fir și mătase de minile gingașe ale
prinfeselor. În mijlocul altareului
e o piatră comemorativă, unde se înfige
crucea. Acolo se zice că ar fi picat
săgeata repezită cu putere din arcul
domnesc. Din curtea mănăstirii se
vede și înălțimea de unde vreo dată
ar fi întins arcul. Dar acolo n' am
fost încă. Până ieri a plouat mereu
și nu m' am putut depărta din casă.
Când am sosit aici, neșeurile umbrău
toate dealurile dinprejur, alcătuiră
un fid mișcător în jocul vechilor
întărituri ale mănăstirii. Abia
ieri dimineață am început să se des-
fășure țările. Acum e un veac mai
mare dragul! Len și cald.